

Sygn. akt **XXVII Ca 1242/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maja Smoderek
-----------------	--------------------------

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2018 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **G. K. (1)**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 26 października 2017 r., sygn. akt II C 1678/16

1. oddala apelację;

2. zasądza od G. K. (1) na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zawrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO Maja Smoderek

Sygn. akt **XXVII Ca 1242/18**

UZASADNIENIE

W dniu 09 maja 2016 r. do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy wpłynął pozew, w którym G. K. (2) wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 400 euro, co stanowi 1.672 zł – według kursu NBP na dzień 14 sierpnia 2014 r. wraz z odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż dochodzona pozwem kwota stanowi odszkodowanie z tytułu opóźnienia o ponad 3 godziny lotu zaplanowanego na dzień 14 sierpnia 2014 roku.

Dnia 31 maja 2016 r. referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Wyrokiem z dnia 26 października 2017 r. Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie II Wydział Cywilny w W. w sprawie II C 1678/16 oddalił powództwo. Nadto Sąd

Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie w pkt II zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217 zł, tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód G. K. (2) zaskarżając je w całości i zarzucając naruszenie:

- art. 778 k.c., poprzez błędne zastosowanie terminu dla roszczeń wynikających z nieprawidłowej realizacji umowy o imprezę turystyczną;

- art. 118 k.c., poprzez jego niezastosowanie, w związku z odesłaniem do jego stosowania treścią art. 11 ustawy o usługach turystycznych, w związku z treścią art. 3 ust. 5 i 6 rozporządzenia (WE) 261/2004, co doprowadziło do błędnego uwzględnienia podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia;

- naruszenie prawa materialnego, poprzez wydanie orzeczenia z naruszeniem treści art. 3 pkt 6 rozporządzenia (WE) 261/2004, w związku z art. 11 ustawy o usługach turystycznych, tj. z naruszeniem praw pasażerów wynikających z ustawy o usługach turystycznych, będącej implementacją dyrektywy 90/314/EWG, w zakresie terminu przedawnienia roszczeń będących konsekwencją nieprawidłowo zrealizowanej umowy o imprezę turystyczną.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

1. zmianę wyroku, poprzez zasądzenie na rzecz strony powodowej kwoty 65,81 euro wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości za opóźnienie od dnia 17 listopada 2017 r. do dnia zapłaty;
2. zasądzenie od pozwanej spółki akcyjnej (...) na rzecz każdego z powodów kwot kosztów postępowania przed sądami pierwszej i drugiej instancji, według norm przepisanych;
3. uchylenie punktu II skarżonego wyroku.

W odpowiedzi na apelację, pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto pełnomocnik pozwanej wnioskował o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów, tj. korespondencji e-mail skierowanej do pełnomocnika powoda reprezentującego w postępowaniu administracyjnym oraz decyzji administracyjnej z dnia 27 października 2017 r., wydanej przez A. E. (...) S. A. (...) – (...) organ właściwy do spraw lotnictwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że niniejsza sprawa toczyła się w postępowaniu uproszczonym, dlatego uzasadnienie Sądu II instancji ma formę uproszczoną, co wynika z treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., stosownie, do którego, jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, gdyż Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji, stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku z dnia 26 października 2017 r.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień, a kwestionowany wyrok – oparty na właściwej analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie, poddanej następnie trafnej ocenie prawnej – nie może być skutecznie wzruszony na skutek apelacji.

Na gruncie przedmiotowej sprawy, podstawę prawną dochodzonego przez powoda roszczenia stanowią przepisy Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku, ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania

lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, które, w zakresie, w jakim stanowią rozwiązania szczególne, wyłączają stosowanie art. 471 i n. k.c.

Sąd II instancji zważył, iż istota sporu sprowadzała się do rozpoznania zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, jako zasadniczej kwestii przesądzającej o wyniku całego postępowania.

Odnosząc się do zarzutów powoda, co do naruszenia przepisów prawa materialnego, Sąd Okręgowy wskazuje, że powództwo nie mogło być uwzględnione, gdyż pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia. Sąd II instancji pragnie dobitnie zaakcentować, że Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 marca 2017 r. stwierdził, że roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c. (vide: Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r. sygn. akt III CZP 111/16). Zatem, zważywszy na okoliczność, że powód wystąpił na podstawie ww. rozporządzenia z roszczeniem odszkodowawczym, w związku z opóźnieniem lotu z dnia 14 sierpnia 2014 r. dopiero w maju 2016 r. oraz wobec skutecznego podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia powoda, bezpodstawne okazało się badanie powództwa w aspekcie jego merytorycznych podstaw. W korelacji do powyższego, mając na uwadze dyspozycję art. 118 k.c., zgodnie, z którą świadczenia okresowe przedawniają się w terminie 3 lat, z tym jednak zastrzeżeniem, że co do zasady nie później niż z upływem terminu przedawnienia roszczenia głównego, zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwanego, okazał się uzasadniony także w zakresie wskazanych należności ubocznych.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, aby skorzystać z instytucji pytania prawnego do Sądu Najwyższego na podstawie art. 390 k.p.c. Przesłanką do zastosowania tego trybu jest zaistnienie zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości. Przy czym ocena, co do zaistnienia tego rodzaju wątpliwości, należy do sądu rozpoznającego apelację. Należy jedynie zauważyć, iż de facto Sąd Najwyższy stwierdził w uchwale z 17 marca 2017 r., w przedmiocie pytania prawnego przedstawionego przez Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 1 grudnia 2016 r., że roszczenia o odszkodowanie przewidziane w art. 7 Rozporządzenia 261/2004 przedawniają się w terminie rocznym od wykonania przewozu, na podstawie art. 778 k.c. Nie są natomiast miarodajne wątpliwości, które na tle rozpoznawanej sprawy stały się udziałem jedynie strony postępowania.

Przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji postępowanie w sposób dostateczny wyjaśniło okoliczności faktyczne sprawy. Sąd II instancji jest zobowiązany na wniosek strony materiał procesowy uzupełnić, jeżeli jest to konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, lecz równocześnie jest uprawniony do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone przepisem art. 381 k.p.c. W postępowaniu uproszonym czynności sądu II instancji ograniczają się do kontroli orzeczenia wydanego przez sąd I instancji, czego wynikiem jest ograniczenie postępowania dowodowego jedynie do dowodu z dokumentu (art. 505⁽¹¹⁾ § 1 k.p.c.), a z pozostałych rodzajów dowodów tylko, jeśli przemawiają za tym ważne względy wskazane w art. 505⁽¹¹⁾ § 2 k.p.c. W konkluzji do powyższego, Sąd II instancji pominął powołany przez stronę pozwaną dowód z korespondencji e-mail, skierowanej do pełnomocnika powoda reprezentującego go w postępowaniu administracyjnym, a także dowód z decyzji administracyjnej z dnia 27 października 2017 r. wydanej przez A. E. (...) S. A. (...) – (...) organ właściwy do spraw lotnictwa, na okoliczność, że pozwana nie zrzekła się zarzutu przedawnienia, a wypłata kwoty wysokości 400 euro wynikała z obowiązku wyrażonego w decyzji (...).

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

SSO Maja Smoderek